

[Forsvarsministeren]

Jeg skal bare sige til hr. Birkholm, at da der er tale om et hypotetisk spørgsmål, føler jeg ikke, det vil være rigtigt på nuværende tidspunkt at besvare det. Det vil regeringen som sagt tage stilling til på grundlag af de præmisser, som jeg opridsede i mit første svar, såfremt denne situation måtte opstå.

Så skal jeg sige til hr. Pelle Voigt, at den rapport, vi taler om her, er et klassificeret papir, og det er klart, at der gælder særlige regler, som hr. Pelle Voigt jo også kender, for disse papirer. Om den artikel, som hr. Pelle Voigt henviser til, må jeg sige, at den har jeg ikke noget kendskab til.

Birkholm (VS):

Forsvarsministeren gav i sit første svar udtryk for, at regeringen er skeptisk over for neutronvåbenet, men forsvarsministeren bekræfter nu her i anden omgang, at regeringen ikke kan tage afstand fra deployeringen af neutronbomben, fordi det vil afhænge af situationen på det pågældende tidspunkt.

Nu er det jo velkendt, at neutronbomben er udviklet som et led i – hvad skal man sige? – hele det fleksible svares strategi, som forsvarsministeren jo tidligere har advokeret så kraftig for, bl.a. under forespørgselsdebatten her i folketinget den 10. november. Er det årsagen til, at regeringen ikke kan garantere, at neutronvåbenet ikke vil blive overført i en fremtidig situation, og at den danske regering ikke vil vende sig imod det? Eller hvad er begrundelsen?

Forsvarsministeren (Hans Engell):

Begrundelsen er, at der bliver stillet et hypotetisk spørgsmål. Jeg har givet regeringens hovedsynspunkter til kende, men en endelig stillingtagen må selvfølgelig afhænge af situationen, hvis den overhovedet skulle opstå.

Birkholm (VS):

Jeg må sige, at spørgsmålet ikke er særlig hypotetisk, al den stund der inden for en meget kort årrække vil foreligge 2.100 neutronsprænglegemer i USA, som kun kan være tænkt og også er erklæret tænkt til overførsel til det europæiske område. Derfor er spørgsmålet allerede nu nærværende også for den danske regering. Den argumentation med, at problemstillingen ligger ude i fremtiden, kender vi kun alt for godt. Den fører til,

at man siden hen må konstatere, at man er blevet taget på sengen. Det er nu, den danske regering skal tage stilling til spørgsmålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 228

9) Til *forsvarsministeren* af:

Birkholm (VS):

»Hvordan har den danske regering under NATOs drøftelser stillet sig til Storbritanniens planer om at udvide sit atomvåbenarsenal med 4 atomdrevne missil-u-både (SSBN), hver med 16 affyringsramper til Trident II?«

Skriftlig begrundelse

I folketingets spørgetid den 16. november 1983 oplyste forsvarsministeren, at udviklingen i de atomvåbenbesiddende NATO-landes »selvstændige« styrker »tages op på orienteringsbasis og drøftes på NATO-vis«.

Det forekommer derfor væsentligt at få belyst, hvordan den danske regering konkret har stillet sig under den »orienterende drøftelse« om et af NATO-landenes mest betydelige planlagte oprustningskridt i Vesteuropa: indførelsen af Trident II-missilet.

Trident II besidder samme høje fremføringshastighed og samme præcision som Pershing II-missilet. Hvert missil vil blive udstyret med mindst 10 indbyrdes uafhængigt styrbare sprænghoveder. Der er altså tale om mindst 640 nye kernevåben.

Det må allerede nu synes klart, at Trident II er et af de planlagte vestlige atomoprustningskridt, som USSR frygter mest – og som har størst sandsynlighed for at føre til modforholdsregler i form af nye østlige kernevåben.

Forsvarsministeren (Hans Engell):

De nationale moderniseringsprogrammer er ikke betingede af en formel accept af NATO-landene. De bliver forelagt ministrene til orientering på de ministermøder, der afholdes. Om de engelske moderniseringsprogrammer er der orienteret på ministermødet i den nukleare planlægningsgruppe, altså NPG, i november 1980, og der udtaltes ved den lejlighed i det communiqué, som udsendtes efter mødet – jeg skal citere passagen i over-